

# لـزستـانـی گـرم و هاوینی ساردا.. . نویسنی: یوسف اسماعیل عـزیز

ئو دانیش و بـ پـلـلـ پروسکـ کورسیـکـی لـبـردـم دانا، چاوـنـی  
وونیشـنـکـی نـکرد، بـ ئاسپایی لـی پرسی: چـیـکـی ژیا نی تـ چـیـ؟  
ژیانی من وکـ خامـیک لـ پیتـکانی لـژگاری بـدبختی تـک ئاـاو،  
هـر لـ تـمـنی نـزد ساـیدا هـست بـ یـکـم جیاوازی تـمـنی خـم  
کرد. کا تـک ووی کردـ کتـبخانـ و لـ سوچـکی کتـبخانـکـدا دـستی  
بـ خوـدنـوی ئـمانـکی خـیـی کرد، من کتـبـکـی بـردـم مـ پشت گو  
خست، چاوـکانم پـیـوست بوون بـ سـیرکردنی ئـو؛ کچـک بوو کـ بـ  
قووـی چووـوو نـو دونیای ئـمانـکـ و لـگـگـ وشـکانی دـجـنگـا.

هـوـکانم بـ خـ نـزیکـکردنـو لـو زـر سـرقاـی کردم، لـ کاتی  
دـرچوونم لـ ئامادـی، پاشان کـ وـرگیرام لـ بـشـکی هـرـباشی  
زانکـی ئـم شارـ، لـبـر چاوـکانی ئـو، باشترین بـشم وـلاو نا،  
تا کو بتواتم لـژانـ لـ کلاس چاوـم پـی بـکـوت. دواى تـپـیـنی نیوـی  
ماوـی خوـندن، لـژک لـ کتـبخانـی زانکـکـمان ئـو کچـی کـ هـموو  
بیر و کارـکانمى بـلای خـی اکـشاـوو، بـ نیگا و قسـ شیرینـکـی  
پرسی ئاخـ خوـنـری ئـم کتـبـ بوویت؟ بـلای تـو تا چـند گرینگـ  
خوـنـری ئـم پـرتووـکـ ببیت؟!

خوشـویستی ئـو بـ کتـب زیات لـ پـویست بوو، چاوـ سـوز و  
جوانـکانی لـبـر خوـندنـو هـیلاکی کردبوو، هـتا زیاتر تـکـدـبووم  
لـگـی هـستم بـ کـسـیـتی خـم دـکرد، ساـکانم وکـ هـفتـیـکی  
تـمـنم بـبـکرد، جیاواز لـ هاوـیـکانی ئـو من گـرنگـترین هاوـی  
ئـو بووم.

بوـری هـموو شـنـکم هـبوو کـ بـ چاوـکانی باس بـم، جگـ لـوی کـ  
هـستـکی شارـوی ناخم وکـ ئاگـکی گـشی بـ بـبـسـ کـ ترس و  
لـدـستدانی ئـو نـم دـتوانی بـی دـربـم، ئاـودـبوونی من بـس  
چاوـکانی ئـو نـبوو، لـگـگـ خـیدا منی خستـ نـو دونیای کتـبـو کـ  
زیاتر لـ پـویست وکـ ئـو خوـنـر بـم و ئامادـیم هـبـت بـ کتـبـکـ  
نوـکان.

من هـموو کاتـکانی تـمـنـمـدا قـم لـ قوتاـبخانـ و خوـندن  
دـبووـیـو، زـرم دـخوـند بـهـکاری ئـوی کـتایی بـ ژیا نی خوـندن  
بـهـنـم، بـم لـگـگـ ئودا هـمیشـ حـزم بـخوـندنـو و چوون بـ

د وام هـ بوو.

ټټر پشو کانی د وام لـ گـ ټـ ودا بـ سـ ر دـ برد لـ کتـ بخانـ کان،  
جیاوازی زـ رم لـ و کچـ دا دـ بینـ ئایـ بـ چی وکـ ټـ وانی تر نییـ؟ کـ  
حـ ز بـ جلی جوان و شوـ نی خـ ش و کـ یـ نی هـ اندی چاک دـ کـ ن.

هـ رچی خـ شـ ویستـ هـ مووی لـ کتـ بـ کانی کـ کـ دیو یـ و، من نـ م  
دـ توانی بـ رگـ ی ټـ و حـ بـ بگرم چونکـ ټـ م ساـ کـ تا ساـ ی زانکـ  
بوو، لـ بـ ر خـ مـ وـ گوتم، "ئاخـ گـ ر ټـ م ساـ پـ ی نـ م لـ دـ سـ تی  
دـ دـ م؟" هـ اور یـ کی کـ نی مندا یـ یم بیر هـ تـ و کـ هـ میـ شـ کـ شـ کانی  
خـ مـ م بـ باس دـ کـ رد و ټـ و زـ ر بـ دـ سـ زانـ چارـ سـ ری بـ  
دـ دـ زیمـ و؛ لـ شوـ نـ کـ بانگـ شتم کردو باسی ژیا نی ټـ م چوارسا یـ  
خـ م بـ گـ رایـ و، گوتم، "دـ بـ ت چار یـ کم بـ بد زیتـ و کـ بتوانم  
و بوـ رم داوای خـ شـ ویستی لـ م کچـ بکـ م..."

زـ ر بـ سادی و ټـ مـ می دامـ و، "ما نـ کی خـ شـ ویستی بـ بکـ دیاری  
لـ گـ ټـ یدا دـ سکـ ک گو یـ شی بـ بـ ر، ټټر پشو کانیـش بیـ بـ شوـ نـ  
ټارامـ کانی شار و تاقـ گو یـ کی بـ بـ ر."

من هیوایـ ک لـ دـ م دروست بوو، لـ گـ یـ کـ م یـ کـ م بینیم دواي  
دانیشتنـ کـ مان گوـ م پـ شـ کـ شـ کـ رد، لـ نـ و زـ ر فـ کـ کی سووری نـ خـ شـ نـ دراو،  
ټـ ویش زـ ر بـ خـ شـ ا یـ و و و ر یگـ رت، ټټر کان تـ پـ ټـ بوون و من  
بـ پـ ی ټـ و قـ س و ټټر گایانـ ی هـ او یـ کـ م نـ خـ شـ ی بـ کـ شـ ام، توانیم  
ټـ و ی لـ دـ مـ دایـ بـ ی باس بکـ م.

بـ ټـ م مـ و دای خـ شـ ویستی نـ وانمان زـ ری نـ خایـ ند، داوایی لـ کـ رد م  
کـ تایی بـ خـ شـ ویستی نـ وانمان بهـ نم و هـ اوسـ ر گیری بکـ یـ ن. من بووم  
بـ دوو لـ ت، لایـ کم ئامادـ ی هـ اوسـ ر گیری نـ بوو، لـ بـ ر هـ کار ی ټـ م  
وـ تـ، نیـ شـ مانی ټـ م هـ موو شتـ کی خـ شـ د وـ ت جگـ لـ ټـ مـ ی  
هـ او تـ یانی ټـ م خاکـ! دواي تـ و او بوونی زانکـ هیچ ټټر گایـ ک نییـ بـ  
کـ تایی هـ اتنی نـ هـ ام تـ یـ کان و بحـ سـ یتـ و و ټټر نجی ټـ و ساـ بانـ ی  
خوـ نـ دن و ر بـ گـ ریتـ و، بـ پـ چـ و انـ ی ټـ م کار دـ بـ ت ملی ټټر گـ بـ گـ ری  
و لـ سـ رتای ژیان دـ ست بـ کـ ر کار ی بکـ ی، ژیا نمان تا کـ یایی هـ ر  
سـ ر تـ یـ دونهـ کی پـ لـ کـ شـ کـ هـ مووی لـ ژیا نی مندا ئاـ وـ.  
داوام لـ کـ رد کـ مـ ک پـ لـ نـ کات چونکـ من هیچ دـ سـ تـ کـ و تـ کی ټـ و تـ م  
نییـ کـ ژیا نـ کی خـ شـ دروست بکـ م، هـ ر پـ م دـ کـ ر ت ژیا نـ ک وکـ  
کـ ر کارـ کی شار دروست بکـ م، کـ ټټر کـ نا نـ کم هـ بـ ت ئاخـ دـ بـ سبـ ی  
نا نـ کم هـ بـ ت؟

دوو بار ی لـ کـ رد مـ و، "باوکم کـ سـ کی تو و توند، کـ قـ سـ یـ ک دـ کات  
کـ سـ بوـ ری ټـ و ی نییـ کـ و ټـ م یاخوت ناـ ازی بوونت هـ بـ ت. ترسم  
لـ و هـ یـ کاتـ ک دوو بار دواواکاری هـ اوسـ ر گیری هـ اتـ و پـ شـ و من  
لـ سـ ر قـ سـ ی باوکم هـ اوسـ ر گیری بکـ م.

هه‌ب‌ت‌ قسه‌کانی‌ است‌ د‌ر‌چوون‌ و‌ د‌وای‌ سه‌ مانگ‌ هه‌موو‌ شته‌ک‌ که‌ تایی‌ په‌هات‌.

(ئه‌وجار‌ له‌ی‌ پرسیم‌ و‌ گوتی‌: باش‌ هه‌ر‌ ئه‌مه‌ به‌ته‌ هه‌کاری‌ ته‌ نهایی‌ و‌ به‌ که‌سیت‌؟)

من‌ خه‌م‌ و‌ وه‌ن‌ که‌ نه‌کانی‌ ئه‌و‌ به‌ قسه‌هاتین‌ و‌ گوتمان‌، "نه‌خ‌ر‌ به‌ه‌ی‌ ئه‌وه‌ی‌ د‌وای‌ ماوه‌یه‌ک‌ که‌ وه‌ک‌ به‌ی‌ اهاتبووم‌ و‌ ئه‌وم‌ له‌بیر‌ ده‌کرد، تا‌ ئه‌و‌ ئه‌زی‌ هاتمه‌ ماوه‌ و‌ دایکه‌ به‌ر‌ و‌ پیرمه‌ هات‌ و‌ گوتی، "کو‌ی‌ خه‌م‌ ئه‌مه‌ که‌چی‌کی‌ گه‌نجی‌ زه‌ جوان‌ هات‌ به‌ ماوه‌که‌مان‌ و‌ نام‌ی‌ به‌ هه‌ناویت‌. منیش‌ خه‌را‌ نام‌که‌م‌ له‌ زه‌رفه‌که‌ی‌ ده‌ره‌نا‌ و‌ ده‌ستم‌ کرد‌ به‌ خوه‌ندن‌وه‌. به‌ی‌ نووسیبووم‌، "خه‌شه‌وایستم‌، ئازیزی‌ ژیانمه‌، ئه‌ی‌ ئه‌و‌ که‌سی‌ فله‌ری‌ خه‌شه‌وایستی‌ پاک‌ی‌ ژیانته‌ کردم‌، د‌وای‌ ئه‌وه‌ی‌ هاوسه‌رگیریم‌ کرد‌ له‌گه‌ ئه‌و‌ پیاوه‌ی‌ که‌ ته‌نه‌ا‌ به‌ناو‌ په‌ی‌ ده‌نه‌ن‌ پیاو، هیچ‌ شته‌کی‌ به‌ گرنگ‌ نییه‌ ئه‌وه‌ نه‌به‌ته‌ که‌ خه‌ی‌ په‌ی‌ خه‌شه‌، داوام‌ له‌ته‌ هه‌یه‌ که‌ فریام‌ بکه‌وی‌ من‌ له‌و‌ ژیانته‌ ناتوانم‌ چیت‌ر‌ به‌رگه‌ی‌ بگرم‌، هه‌میشه‌ جنه‌و‌ و‌ قسه‌ی‌ نه‌شیاوم‌ په‌ ده‌نه‌ته‌، قسه‌کانی‌ من‌ هیچ‌ گرنگیه‌کی‌ نییه‌ به‌ ئه‌و‌، من‌ چاوه‌نه‌ی‌ ته‌ ناکه‌م‌ تا‌ خه‌شته‌ بووه‌مه‌وه‌، چونکه‌ من‌ ئه‌و‌ شانه‌سه‌ی‌ په‌شووم‌ له‌ ده‌سته‌ دا‌. به‌یانی‌ که‌ ته‌زم‌ر‌ ده‌ سه‌ر‌ له‌ به‌یانی‌، لای‌ تاوه‌ری‌ خه‌میدی‌ ده‌لاک‌ چاوه‌نه‌وانی‌ ده‌به‌م‌."

کاته‌ک‌ ئه‌و‌ نام‌یه‌مه‌ خوه‌ندن‌وه‌ زه‌ر‌ شه‌ک‌ بووم‌، نه‌مه‌ ده‌زانی‌ ئاخ‌ به‌یانی‌ چی‌ ده‌گوزر‌ و‌ چی‌ ده‌به‌ته‌، من‌ هه‌تا‌ به‌یانی‌که‌ی‌ چاوم‌ نه‌چوو‌ خه‌و‌. که‌ ته‌زم‌ر‌که‌ په‌شه‌ ئه‌و‌ کاته‌ی‌ به‌ی‌ نووسیبووم‌ له‌وه‌ بووم‌، که‌ هیچ‌ سه‌رو‌ شو‌نه‌ی‌کی‌ ئه‌و‌ دیار‌ نه‌بوو، تا‌ کاته‌ک‌ هه‌موو‌ بازار‌ که‌ بوونه‌وه‌ و‌ جموو‌ جه‌ که‌وته‌ نه‌و‌ خه‌له‌که‌که‌، گوتم‌ چی‌ بوو؟ وتیان‌ که‌سه‌ک‌ ده‌یه‌وه‌ته‌ له‌ به‌رزی‌ بال‌خانه‌ی‌ خه‌میدی‌ ده‌لاک‌ خه‌ی‌ هه‌ده‌ده‌ته‌ خواره‌وه‌. خه‌را‌ خه‌م‌ گه‌یانه‌وه‌ په‌شه‌ با‌خانه‌که‌، بینمه‌ ئه‌وه‌ی‌ که‌ جه‌نده‌ سه‌ا‌ وه‌ک‌ جه‌سته‌یه‌کی‌ خه‌م‌ خه‌شم‌ ویستوو‌ له‌ به‌رزی‌وه‌ هه‌وه‌ی‌ ئه‌وه‌ ده‌داته‌ که‌ که‌تایی‌ به‌ ژیانته‌ خه‌ی‌ به‌نه‌ته‌، هه‌ر‌ کاره‌کی‌ کردم‌ به‌ سوود‌ بوو، له‌ چرکه‌یه‌که‌دا‌ خه‌ی‌ هه‌ده‌ایه‌ خواره‌وه‌، کاته‌ک‌ گه‌یستم‌ سه‌ری‌ هه‌شته‌ زیندوو‌ بوو. هاوارمه‌ کرد‌ و‌ داوای‌ هاوکاریم‌ کرد، به‌مه‌م‌ خه‌له‌که‌که‌ هه‌موو‌ به‌لایه‌که‌ به‌او‌بوونه‌وه‌، که‌سه‌ هه‌سته‌ی‌ مره‌فایه‌ته‌ نه‌بوو! که‌سه‌ نه‌یتوانی‌ زه‌گارمان‌ بکه‌ته‌ و‌ به‌گه‌یه‌نمه‌ نه‌خه‌شخانه‌، هه‌ر‌ له‌وه‌دا‌ گیانی‌ سپارد‌. به‌یه‌ ئه‌سته‌ خووم‌ به‌ ته‌نیایی‌ گرتوو‌، ده‌بینمه‌ مره‌فه‌کان‌ چه‌نده‌ ده‌ندن‌، چه‌نده‌ به‌ هه‌ستن‌، چه‌نده‌ ئازنه‌ی‌کی‌ خراپه‌. ته‌نه‌ایه‌که‌م‌ له‌گه‌ هیچ‌ مره‌فه‌ک‌ به‌شه‌ ناکه‌م‌؛ به‌ ده‌نگی‌ و‌ تاریکی‌ یه‌که‌مین‌ کاری‌ منه‌.

باشوری کوردستان – هه‌ولێر  
یوسف اسماعیل